

§ 12 om det Tilfælde, at en Landcommune bestaaer af to eller flere Sogne, ligeledes et lille Tillæg i Slutningen af § 27 om, at „Forberedelserne til Valgene forestaaes af det i § 19 ommeldte Udvalg“, dernæst Tillæget til § 29 om, at „intet Medlem af Valgbestyrelsen kan være Stiller“, og endvidere den forandrede Affattelse af Slutningen af § 30, hvorefter den er kommen til at lyde saaledes: „Naar en Candidat uden lovligt, for Valgbestyrelsen oplyst og af denne anerkjendt Forsald undlader at fremstille sig personlig paa selve Valgdagen, kan han ikke komme paa Valg. Naar Nogen, der er anmeldt som Stiller, uden saadant Forsald gjør sig skyldig i samme Undbladsel, kan han ikke betragtes som Stiller“. § 35 har ligeledes faaet et Tillæg, som gaar ud paa, at „intet af Valgbestyrelsens Medlemmer maa udtale sig for eller imod en Candidats Valg“, og der er foretaget nogle Forandringer i § 42, men Hensigten med disse forskjellige Bestemmelser er dog vedbleven at være den samme, som den var, saaledes som Bestemmelserne vare vedtagne her i Landstinget. Udvalget har derfor ikke troet, at der enten paa dette eller paa de andre Punkter, hvor nogen Redactionsforandring er foregaaet, var Grund til at gjøre nogen Indbending.

Fischer: Der er under Behandlingen i det andet Thing foretaget en heel Række af smaa Forandringer i de Bestemmelser, der angaae Valgene til Folkethinget, som jeg anseer for at være virkelige Forbedringer; men der er derhos i § 38 indkommet en Bestemmelse, som jeg anseer for at være saa uheldig, at jeg ikke har kunnet undlade at foreslaae, at den igjen skal gaae ud. Valglovsforlagets § 37 bestemmer, at, naar der kun er een Candidat, da skal det ved Valgbestyrelsens Skjøn afgjøres, hvorvidt han har havt Fleertallet af Stemmerne for sig; har han efter Valgbestyrelsens Skjøn ikke dette, erklæres han for ikke at være valgt, men han kan da selv begjære navnlig Afstemning. Man er derved maaskee allerede gaaet videre, end det er rigtigt at gaae, idet jeg anseer det for at være en berettiget Forbring baade fra Valgcandidatens og fra Vælgernes Side, at de, der ville gjøre en Anstuelse gjæl-

pende ved Valget, ikke skulle møde med deres Candidat og derfor forberede sig til Valget paa tilbørlig Maade. Dette er et Hensyn, som skyldes den Candidat, der har stillet sig i rette Tid, det vil sige, fremstillet sig paa den Dag, som Kongen har bestemt til Valgdag, idet det i mange Tilfælde er forbundet med ikke ringe Besvær for ham at skulle være tilstede ved de forberedende Møder og at give Møde paa selve Valgdagen. Men det er dernæst et Hensyn, som skyldes Vælgene, idet det i mange Tilfælde er en ikke ringe Opoffrelse fra deres Side at gjøre Rejsten til Valget, da mange Vælgere ikke have fort til Valgstedet. Man skylder derhos Valgkredsen og Valgbestyrelsen det, fordi Valgbestyrelsen har ikke saa ringe Uleilighed og Valgkredsen har Omkostninger af Valget. Det hænder jo imidlertid alligevel ikke saa sjældent, at endee Vælgere ikke passe paa i rette Tid, men lade Tiden gaae hen uden at staffe sig nogen Candidat, og saa møde paa Valgdagen uden at have nogen. Den Tilstand, som da er og som hidtil har været tilstede, at Valgbestyrelsen afgjør, om den Candidat, som har stillet sig, har Fleertallet for sig eller ikke, er stiftet til at udøve et mildt Tryk paa Vælgene til i rette Tid at møde med deres Candidat. Den Bestemmelse derimod, som man i Folkethinget har optaget i § 38, vil have til Følge, at dette Tryk for en stor Deel forsvinder. Man har nemlig nu indsat i § 38, at, hvor kun een Candidat har fremstillet sig, og denne har opnaaet Valg ved Raaring, der kunne 50 Vælgere begjære navnlig Afstemning. Man vil ved denne Bestemmelse komme til at understøtte dem, der ere forsømmelige i at møde med deres Valgcandidat paa Valgdagen, og man vil understøtte Rethaveriet, selv om der i Virkeligheden ingen Grund er dertil, idet det jo allerede har vist sig, at den Candidat, der har stillet sig, har det overveiende Fleertal for sig. Man kan virkelig i det Hele taget med temmelig Sikkerhed stole paa det Skjøn, der afgives af en Valgbestyrelse; Erfaringen viser, at, selv hvor der kun er ringe Forskjel i Stemmetallet, vil Valgbestyrelsen i Almindelighed skjønne rigtigt. Man kunde nu maaskee hertil sige, at det dog er et fornuftigt Princip, at den, der vælges, skal have over Halvparten